

ט. המברך במזומן עם בני ביתו וא"א א"ב ושהשמחה במעונו
א"א גם נודה לשמך (כט).
י. יש שאין אומרים בשבת דוי הסר (ל), ויש להם לומר
במקום זה נודה לשמך.
יא. הספרדים אין אומרים כלל פזמונים אלו. ויש גם
מהאשכנזים שא"א משום חשש הפסק בין מים אחרונים
לברכת המזון (לא).
יב. בכל הסעודות של ז' ימי המשתה (לב) של סוגי הנישואים
שבפרק א סע' א, ודומיהם שבפרק ה, וכן בכל הסעודות
של ג' ימי המשתה (לג) של סוגי הנישואים שבפרק ב סע' א,
ודומיהם שבפרק ה, מוסיפים ומכלילים בברכת הזימון,
את התיבות שהשמחה במעונו, ואומרים נברך (אלהינו)
שהשמחה במעונו (לד) שאכלנו משלו (לה). והמסובים עונים

מקורות והערות

(כט) קצושו"ע סע' ג.
(ל) לקוטי מהרי"ח ח"ג דף קלה ע' ב. דרכי חיים ושלום (מונקאטש) סי'
תתרגה. אך במהרי"ל איתא שאמר גם בשבת וכ"ה במנהגי בעלזא ע' פג.
ולדינא נכון יותר שלא לומר בשבת.
(לא) בלקוטי מהרי"ח הנ"ל כתב משם הט"ז ס"ק ז', שיש שאין אומרים זה
כלל. ובמנהגי קומרנא סע' קכד, איתא, שאמר רק בסעודה ראשונה ולא
בשאר סעודות. וכן בסידור הרב ז"ל אין פזמונים אלו מודפסים. וכנראה חשש
משום הפסק בין מים אחרונים וברכהמ"ז, שאסור להפסיק אף בד"ת, וכדאיתא
במ"ב סי' קעט ס"ק א. וא"כ אין להפסיק בפיוטים שלא תיקנום חז"ל. וכנראה
דגם להגר"א אין לומר כלום דלא עדיף זה מאמירת שאו ידיכם ומזמור לדוד
וברשות, דאין לאמרם, וכמע"ר סע' עח, וה"ה בזה, משום הפסק בין מים
אחרונים לברכהמ"ז. ואולי אפשר לומר שכל עיקר תקון פיוטים אלו היה
במקומות ששם לא נהגו במים אחרונים כלל, וכדאיתא באור"ח סי' קפא סע' י.
(לב) שו"ע סע' יג, דר"מ ס"ק יז. ומנהג בני תימן, כפי הכתוב בתכלאל ע"ח
ח"א ע' קע ובפעולת צדיק ח"א סי' רנב, לברך שהש"ב מקודם הנישואין, כל
עת שהתחילו להודמן לסעודה מחמת חתנות עד סוף ז' ימי המשתה. ויע"ע
רוקח סי' שנד וש"ך יור"ד סי' שצא ס"ק ז.
(לג) שו"ע שם, מאירי כתובות, י"א באורחות חיים הל' ברכהמ"ז סע' יג,
וראב"ד שם.
(לד) שו"ע שם.
(לה) רוב האחרונים כתבו לומר שאכלנו משלו, ולא שאכלנו משלו. כז